

Arrest

nr. 124 635 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Congolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig uit het dorp Nkamba. U werd geboren op 7 april 1972 in Kinshasa en u frequenteert de kimbanguistische kerk.

*Op 23 augustus 1995 vroeg u voor de **eerste maal asiel** aan in België. Op 16 november 1995 werd een 'bevestigende beslissing van weigering van verblijf' genomen door het CGVS. U verklaart in 1996 ook in Duitsland asiel aangevraagd te hebben onder de alias Nsimba Lemba.*

*Op 17 september 1998 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Belgische instanties. Op 16 oktober 2002 werd door het CGVS overgegaan tot een beslissing 'Afstand: Vertrek met IOM'.*

U verklaart in 2002 inderdaad met IOM te zijn teruggekeerd naar de D.R. Congo, waar u zou verbleven hebben in uw dorp Nkamba en in Kinshasa. Omdat u verschillende talen spreekt, werkte u op de luchthaven als tolk voor reizigers die dit wensten. Zij konden beroep doen op u bij hun zoektocht

naar een hotel of om vervoer te regelen naar een volgende bestemming. Gedurende enkele jaren kon u op deze manier iets bijverdienen. U had een vriendin die in Kinshasa woonde, zij beviel op 5 februari 2008 van uw dochter: (B.L.). In 2008 of 2009 werd u door drie mannen met zwarte brillen aangesproken. Ze vroegen wat u deed op de luchthaven. Toen u stelde dat u tolk was zeiden ze dat u een spion was. Ze namen u mee in een auto naar een veld aan de andere kant van de luchthaven, waar u in elkaar werd geslagen. U verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis. Na enkele weken in het ziekenhuis werd u door mensen van uw kerk naar Brazzaville gebracht. Van daaruit reisde u via Kenia, Dubai, Turkije en Griekenland naar België, waar u in 2009 aankwam.

U diende op 12 oktober 2009 en 27 april 2011 aanvragen in voor regularisatie van onwettig verblijf in België, maar uw verblijf werd niet geregulariseerd. In 2013 vatte u het plan op terug te keren naar Congo. U belde op 3 september 2013 (J.) op, een collega die ook op de luchthaven werkte, en vertelde hem over uw plannen. Hij raadde u af naar Congo terug te keren en suggereerde dat u beter kon wachten tot er een andere president was. Op 7 november 2013 werd u tegengehouden tijdens een wegcontrole. Omdat u illegaal in het land verbleef, werd u naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas overgebracht. U diende een **derde maal asiel** in op 13 november 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart eind 2008, begin 2009 problemen ondervonden te hebben op de luchthaven van Kinshasa (zie gehoorverslag CGVS p. 5, 8, 10). Drie onbekenden (zie CGVS p. 14) stelden zich vragen bij uw talenkennis en stelden dat u spioneerde voor Europa (CGVS p. 10, 11, 12). Ze namen u mee in hun auto en u werd in elkaar geslagen (CGVS p. 10, 14).

Vooreerst dient opgemerkt dat u bijzonder laattijdig uw asielaanvraag indiende. U kwam immers al in 2009, meer dan vier jaar geleden, in België aan (CGVS p. 9). U startte enkele procedures op om een geldige verblijfsvergunning in België te verkrijgen (in 2009 en 2001, zie administratief dossier), maar u maakte uw vrees tegenover uw land van herkomst nooit eerder kenbaar door asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties. U probeert dit te vergoelijken door te stellen dat u aanvankelijk hoopte op een regularisatie van uw verblijf (CGVS p. 13) en dat u pas in september 2013 de intentie had om terug te keren naar Congo (CGVS p. 10, 11, 12). U belde op 3 september 2013 uw collega (J.) op, die ook op de luchthaven werkte, en vertelde hem dat u wilde terugkeren (CGVS p. 10, 11). (J.) raadde u dit ten stelligste af, aangezien de politie nog naar u op zoek zou zijn (CGVS p. 10). Ondanks de negatieve indicaties die u in verband met een terugkeer van (J.) zou gekregen hebben, vroeg u nog steeds geen asiel aan. Pas wanneer u twee maand later, op 7 november 2013, werd tegengehouden en overgebracht naar het gesloten centrum, besluit u pas op 13 november 2013 (zie administratief dossier) asiel aan te vragen. Het feit dat u zo lang hebt nagelaten asiel aan te vragen ondermijnt fundamenteel de ernst van uw beweerde vrees voor een terugkeer naar Congo. **Het feit dat u pas in november 2013 asiel aanvraag in België, op zijn minst een vier jaar na uw aankomst in België en meer dan twee maand nadat u zou vernomen hebben dat u niet veilig kon terugkeren naar uw land, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door u beweerde 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade'.**

Bovendien legt u vage verklaringen af over de vervolgingsfeiten die zouden hebben plaatsgevonden en over de informatie die u van (J.) kreeg over uw situatie in Congo. U stelt meegenomen te zijn vanop de luchthaven door drie onbekenden (CGVS p. 14) die zich vragen stelden bij uw talenkennis en stelden dat u spioneerde voor Europa (CGVS p. 10, 11, 12). De mannen droegen zwarte brillen en hadden geen uniform aan (CGVS p. 10). U veronderstelt dat het politieagenten waren omdat u in de auto wapens en handboeien zag (CGVS p. 11), maar in feite hebt u hier geen zekerheid over. U zou er van beschuldigd zijn een spion uit Europa te zijn (CGVS p. 10), maar u vermeldt op geen enkel moment inderdaad over informatie beschikt te hebben die nuttig zou zijn voor Europa of schadelijk voor de Congolese autoriteiten moest ze de buitenwereld bereiken (CGVS p. 10). Als enige verklaring voor het feit dat u gevisieerd werd geeft u uw talenkennis op (CGVS p. 10), hoewel mensen die verschillende talen spreken op een luchthaven bezwaarlijk als verdacht of uitzonderlijk beschouwd kunnen worden. Het is weinig aannemelijk dat u na zes jaar probleemloos op de luchthaven gewerkt te hebben als tolk (CGVS p. 5, 11), plots gevisieerd zou worden door de autoriteiten omdat u enkele talen spreekt (CGVS p. 11). U legt eveneens vage verklaringen af over de waarschuwing niet terug te keren naar Congo, die u van (J.) kreeg. U stelt dat (J.) zei dat u niet naar Congo moest komen (CGVS p. 10, 11) omdat uw leven in Congo nog niet goed was, aangezien er politie aanwezig was op de luchthaven (CGVS p. 10). Gevraagd waarom hij dacht dat u terug in de problemen zou komen stelt u enkel dat hij het weet omdat hij steeds in de luchthaven is en dat hij zei dat ze u nog zoeken (CGVS p. 12). Gevraagd wat hij zag of hoorde waaruit bleek dat u nog gezocht wordt, stelde u dat hij hoorde dat de spion werd gepakt en dat u

blijkbaar de enige was die enkele talen sprak (CGVS p. 12). Deze vage verklaringen zijn weinig overtuigend, zeker aangezien u tevens wisselende verklaringen aflegt over de contacten die u met (J.) had sinds u opnieuw naar België kwam en over de inhoud van deze contacten. Aanvankelijk verklaart u enkele keren met (J.) gebeld te hebben sinds u in België bent (CGVS p. 11). Vervolgens, gevraagd wanneer u voor het eerst met (J.) belde nadat u in België aankwam, stelt u dat u hem pas in september 2013 zelf belde (CGVS p. 11). Meteen daarna stelt u dat u hem wel degelijk voordien al belde om te vragen naar uw situatie (CGVS p. 12), waarop hij gezegd zou hebben dat de situatie niet goed was, omdat ze u niet meer zagen en omdat ze denken dat u een spion bent. Gevraagd of (J.) u dus meerdere keren zei dat u niet terug kon komen, antwoordt u nu ontkennend (CGVS p. 12). Ten slotte stelt u dat (J.) pas in september 2013 voor het eerst zei dat u nog niet kon terugkomen omdat u problemen zou krijgen (CGVS p. 13). De eerdere keren dat u met (J.) belde, vroeg u geen informatie over uw situatie en (J.) zei er niets over (CGVS p. 13). Deze wisselende verklaringen over uw contacten met (J.) doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat iemand die op de luchthaven werd aangevallen, geen enkele vraag zou stellen over de situatie in die luchthaven met betrekking tot zijn problemen wanneer hij na zijn vlucht met een collega belt die eveneens op die luchthaven werkt. U verklaart dit door te stellen dat u zelf wist dat uw situatie problematisch was, omwille van het incident dat plaatsvond (CGVS p. 13). Echter, indien u er zich in 2010 al van bewust was dat u niet kon terugkeren naar Congo, kan opnieuw niet ingezien worden waarom u niet meteen asiel aanvraagde bij uw aankomst in België, in plaats van regularisatie aan te vragen op basis van een langdurig verblijf in België (CGVS p. 13).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter staving van uw identiteit legt u een identiteitskaart en een rijbewijs voor. U nam geen van beide zelf mee uit Congo, maar liet ze nadien opsturen door de moeder van uw dochter (CGVS p. 9, 10). De vaststelling dat zij na uw vertrek klaarblijkelijk zonder problemen in Congo uw rijbewijs kon laten verlengen en een identiteitskaart voor u kon aanvragen, is een verdere indicatie dat u geen persoonlijke en systematische vervolging door de autoriteiten te vrezen hebt in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48 tot en met 48/5, 51/4, § 3, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat hij aanvankelijk hoopte op een regularisatie van zijn verblijf en dat hij pas in september 2013 de intentie had om terug te keren naar Congo. Aangezien hij in het verleden reeds twee maal asiel had aangevraagd zonder succes, meende hij dat hij ook deze keer weinig kans maakte en heeft hij lang nagelaten om opnieuw asiel aan te vragen, mede in de hoop dat zijn onwettig verblijf geregulariseerd zou worden. Dit doet geen afbreuk aan de ernst van zijn vrees. Op deze manier wordt het voor hem quasi onmogelijk om geloofwaardige verklaringen af te leggen, temeer omdat achter elk detail slechte bedoelingen gezocht worden. Er wordt geen enkele inspanning gedaan om de reden van zijn vrees voor vervolging verder te onderzoeken.

Verder meent verzoeker dat hij op voorhand beschouwd wordt als een leugenaar, zodat het interview niet in objectieve omstandigheden wordt afgenomen. Er was een zekere vooringenomenheid van het CGVS waardoor met argwaan werd geluisterd naar verzoekers relaas. Dit belet niet dat hij niets anders dan de waarheid heeft verteld.

De vermeende tegenstrijdigheden zijn volgens verzoeker louter te wijten aan de transcriptie van zijn verklaringen door verweerder in het gehoorverslag. Het is eigen aan een gehoor dat de geschreven weergave ervan nooit de letterlijke verklaringen van aan asielzoeker bevat en steeds geïntermedieerd verloopt via één of twee al dan niet beëdigde tolken.

Verweerder diende volgens verzoeker alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten om op basis daarvan een oordeel te vellen over de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Verweerder heeft echter door middel van een puristische interpretatie van “minor details” tegenstrijdigheden pogen bloot te leggen met als enige bedoeling verzoekers geloofwaardigheid te ondergraven. Verzoeker meent omtrent de cruciale elementen van zijn relaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig te zijn, temeer daar zijn verklaringen ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten.

Verder merkt verzoeker op dat hij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd die hem voor zover mogelijk bezorgd zullen worden. Verzoeker meent dan ook dat hij de bewijslast die op hem rust, vervuld heeft.

Verzoeker meent daarnaast dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Louter verwijzen naar de motivering van de weigering van de vluchtelingenstatus volstaat volgens hem niet, omdat de definitie van de subsidiaire bescherming volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft. Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken op welke wijze verweerder tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade. Nochtans heeft verzoeker aan zijn bewijsplicht voldaan en blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor en uit de “algemeen bekende feiten” waarover onder meer “*de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten*”, dat hij wel degelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.3. Verzoeker duidt evenmin aan op welke wijze artikel 77 van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook evenmin dienstig aangevoerd.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift weliswaar dat *“hij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die hem voor zover mogelijk bezorgd zullen worden”*, doch voegt bij onderhavig verzoekschrift geen enkel stuk.

Waar verzoeker stelt dat hij op voorhand als een leugenaar aanzien wordt en dat verweerder vooringenomen zou zijn geweest, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker aanvoert dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van een fout in de transcriptie van zijn verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS en hierbij verwijst naar de rol van de tolk, dient vooreerst opgemerkt dat verzoekers gehoor op 16 januari 2014 in het Nederlands – en dus zonder tolk – verliep (gehoorverslag CGVS, p. 1), zodat er *in casu* geen sprake kan zijn van verwarring of tegenstrijdigheden omwille van de vertaling van een tolk. Verder duidt verzoeker niet *in concreto* aan waar of wanneer zijn verklaringen verkeerd zouden zijn neergeschreven door de *protection officer* tijdens het gehoor, hetgeen nochtans wel redelijkerwijze verwacht kan worden daar het louter stellen dat er mogelijk een fout gebeurde bij het neerschrijven van zijn verklaringen zonder aan te duiden waar deze fout gebeurd is, niet meer is dan een blote bewering.

Verder voert verzoeker ter verantwoording van het laattijdig indienen van zijn asielaanvraag aan dat hij aanvankelijk hoopte zijn onwettig verblijf te regulariseren, alsook dat hij in het verleden reeds tweemaal asiel aanvraag zonder succes. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende vier jaar talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangezien hij hiervoor geen goede reden kan aanvoeren (cf. artikel 48/6, tweede lid, d) van de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij zijn asielaanvraag bijzonder laattijdig indiende, (ii) hij vage verklaringen aflegde omtrent de vervolgingsfeiten die zouden hebben plaatsgevonden en over de informatie die hij van (J.) kreeg over zijn situatie in Congo en (iii) de moeder van zijn dochter na zijn vertrek zonder problemen in Congo zijn rijbewijs kon laten verlengen en een identiteitskaart voor hem kon aanvragen. Mede gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker stelt dat verweerder rekening diende te houden met alle elementen in het dossier, toont verzoeker evenmin *in concreto* aan met welke elementen verweerder geen of onvoldoende rekening zou gehouden hebben, zodat hij opnieuw niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.3.2. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij ter staving van zijn bewering bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op het gestelde *sub* 2.2.5. kan dit nochtans wel van hem verwacht worden.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS